

Udskrift af Højesterets dombog i sagen nr. 249/1951.

Ringkøbing Fjord Udvalget af 1950 på statskassens vegne mod gårdejer Carl Madsen.

I denne sag afsagde højesteret den 23. maj 1952 sålydende

DOM:

Den indankede dom er afsagt af Vestre Landsret.

I pådømmelsen har ni dommere deltaget.

For højesteret har appellanten påstået dommen stadfæstet, for så vidt den tilpligter indstævnte at betale 2 386 kr. 09 øre med renter, samt indstævnte tilpligtet at tåle, at forpligtelsen til at betale nævnte beløb med renter tinglyses på ejendommen matr. nr. 59 a og 60 af Søgaard hovedgård m. m., Ny sogn.

Indstævnte har påstået frifindelse, men har for så vidt dommen stadfæstes med hensyn til indstævntes betalingsforpligtelse, ikke rejst indsigelse imod, at appellantens påstand om tinglysning tages til følge.

Til støtte for sin frifindelsespåstand har indstævnte ud over det for landsretten anførte tillige gjort gældende, at bidragspligten efter lov nr. 71 af 29. marts 1924 § 4 ikke hæfter på ejendommene fra ejer til ejer, samt at det af kommissionen af 1926 foretagne pålæg af bidrag er ugyldigt, fordi kommissionen ikke som påbudt i loven af 1924 ved sine forhandlinger har fulgt de i lov af 30. december 1858 for landvæsen-kommissioner fastsatte regler.

Der er for højesteret enighed om, at partsfordelingslisterne kun har været fremlagt til almindeligt eftersyn een gang, nemlig — efter bekendtgørelse herom — i tiden fra 20. december 1941 til 12. januar 1942, og at listerne da ikke var forsynet med nogen beløbsangivelse for de enkelte ejendommers bidragspligt, idet beløbsangivelsen først påførtes i efteråret 1942.

Fire dommere finder, at bestemmelserne i loven af 29. marts 1924 må forstås således,

at den i lovens § 4 fastsatte bidragspligt for ejerne af de interesserede arealer ikke hviler på ejendommene som sådanne, men alene påhviler dem, der var ejere på det tidspunkt, da 6 år var forløbet efter foranstaltningernes udførelse, og partsfordelingen derefter var fastlagt ved fremlæggelse af listerne, altså den 20. december 1941, og de stemmer som følge heraf for at tage indstævntes frifindelsespåstand til følge og for med hensyn til sagens omkostninger at forholde som nedenfor bestemt.

Fire dommere finder, at lovens § 4 må forstås således, at bidragspligten skal hvile på vedkommende ejendomme fra det tidspunkt, da kommissionen af 1926 i medfør af lovens § 4 har truffet bestemmelse om, hvilke ejendomme der er bidragspligtige. Da sådan bestemmelse først er truffet i 1941, kan den utinglyste ret til bidrag ikke gøres gældende over for indstævnte, der senere har erhvervet ejendommen i god tro, og med denne begrundelse stemmer disse dommere på samme måde.

Een dommer bemærker følgende:

Bestemmelserne i lov nr. 71 af 29. marts 1924 findes at måtte forstås således, at der ved den af ministeriet for offentlige arbejder i henhold til loven den 3. juni 1926 afgivne resolution er pålagt indstævntes ejendom en hæftelse, som iflg. tinglysningslovens § 52, stk. 1, jfr. lov nr. 56 af 31. marts 1937, har bevaret sin gyldighed uden tinglysning. Idet dernæst det på grundlag af hæftelsen opståede krav, der ubestridt er opgjort til 2 386 kr. 09 øre, tidligst kan anses stiftet ved anlæggenes fuldførelse den 1. oktober 1933 og ikke er omfattet af bestemmelserne i lov nr. 274 af 22. december 1908, findes den af indstævnte nedlagte forældelsesindsigelse ikke at kunne tages til følge. Der findes